

Sygn. akt II KO 28/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **S. W.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 sierpnia 2013 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 21 czerwca 2006 r., o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem, utrzymanego w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 26 lipca 2006 r.

na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

pozostawić wniosek obrońcy S. W. bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

S. W. skazany został wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 26 kwietnia 2006 r. Z protokołu (k. 440 akt) wynika, że w trakcie ogłoszenia wyroku obecni byli zarówno oskarżony S. W., jak i jego obrońca. Po ogłoszeniu wyroku „podano stronom sposób i termin odwołania” (zapis z protokołu ogłoszenia wyroku k. 440). Ani obrońca S. W., ani sam oskarżony nie złożyli wniosku o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem, wobec czego wyrok uprawomocnił się z dniem 4 maja 2006 r. W

dniu 12 maja 2006 r., przebywający w Areszcie Śledczym S. W. wniósł o ustanowienie innego obrońcy i przywrócenie terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem. Obrońca z urzędu S. W. na pytanie sądu wyjaśniła, iż poinformowała skazanego, że w jej ocenie wyrok jest prawidłowy i brak jest podstaw do wnoszenia apelacji. Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2006 r. Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku S. W. o przywrócenie terminu. Postanowienie to po rozpoznaniu zażalenia wniesionego przez obrońcę zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 26 lipca 2006 r.

W dniu 6 listopada 2006 r. S. W. złożył kolejny wniosek o przywrócenie terminu podnosząc, że obrońca z urzędu już po upływie terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem poinformowała go, że w jej ocenie wyrok jest prawidłowy. Także ten wniosek nie został uwzględniony – postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 15 listopada 2006 r., a po rozpoznaniu zażalenia obrońcy utrzymane zostało w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 13 grudnia 2006 r.

Kolejny wniosek o przywrócenie tego samego terminu autorstwa S. W. wpłynął do Sądu Okręgowego w dniu 5 listopada 2009 r. Także ten wniosek, postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 18 listopada 2009 r. nie został uwzględniony, a postanowienie to po rozpoznaniu zażalenia obrońcy utrzymane zostało w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 16 grudnia 2009 r.

Do Sądu Najwyższego wpłynął w dniu 22 kwietnia 2013 r. wniosek obrońcy S. W. o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 26 lipca 2006 r. We wniosku powołano się na podstawie wznowienia z art. 540 § 1 pkt a k.p.k., wskazując nowy dowód w postaci pisma Służby Więziennej – Aresztu Śledczego w Ł. z dnia 2 stycznia 2013 r., z którego wynika, że obrońca z urzędu S. W. miała widzenie ze skazanym w dniu 11 maja 2006 r. Obrońca wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 26 lipca 2006 r., i przywrócenie skazanemu terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku w sprawie XVIII K .../05.

Prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o pozostawienie wniosku bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie rozważenia wymaga dopuszczalność przedmiotowego wniosku. Przepis art. 540 § 1 k.p.k. stanowi bowiem, że w razie wystąpienia przesłanek wymienionych w punktach 1 i 2 wznawia się postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem. Powszechnie przyjmuje się, że „postępowanie sądowe”, o którym mowa w tym przepisie, to postępowanie związane z odpowiedzialnością karną, a więc główny nurt postępowania karnego, nie zaś postępowania dodatkowe, poboczne dotyczące różnych kwestii związanych jedynie pośrednio z odpowiedzialnością karną. I tak, orzeczenia dotyczące stosowania w toku postępowania środków zapobiegawczych, mimo ich prawomocności i tego, że kończą postępowanie w tej kwestii, nie mogą być skutecznie podważane w drodze wniosku o wznowienie. Wniosek taki uznany byłby za niedopuszczalny, podobnie rzecz się ma w odniesieniu do postanowienia o udzieleniu przerwy w odbywaniu kary, czy postanowienia o orzeczeniu badań psychiatrycznych połączonych z obserwacją w zakładzie leczniczym. Innymi słowy wniosek o wznowienie postępowania nie jest dopuszczalny w odniesieniu do orzeczeń prawomocnie rozstrzygających kwestie incydentalne, choćby były istotne dla skazanego (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., sygn. IV KZ 59/08, R-OSNKW 2008, poz. 1715; z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. III KO 71/12, LEX nr 1228573).

Rozstrzygnięcia w sprawie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku nie mają charakteru orzeczeń rozstrzygających kwestię odpowiedzialności karnej S. W. Takim orzeczeniem bowiem jest wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 26 kwietnia 2006 r., sygn. XVIII K .../05. Redakcja przepisu art. 540 k.p.k., zwłaszcza zaś następstwa wynikające z ujawnienia się nowych faktów i dowodów wymienione w podpunktach a, b i c, wskazują na to, że wniosek o wznowienie postępowania o przywrócenie terminu, nie jest dopuszczalny.

Dodatkowo stwierdzić trzeba, że wskazana we wniosku o wznowienie okoliczność nie ma charakteru dowodu nowego. Przepis art. 540 § 1 pkt 2, na który powołano się we wniosku obrońcy, przewiduje wznowienie postępowania, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznanne przedtem sądowi, wskazujące na to, że prawomocne orzeczenie z powodu nowych faktów i dowodów jest

niesłuszne. Podstawa wznowienia postępowania *propter nova* opierać się może tylko na takich faktach lub dowodach, z którymi sąd nie zapoznał się w toku prawomocnie zakończzonego postępowania, inaczej mówiąc, nie znał ich przy orzekaniu. Wskazany we wniosku nowy dowód w postaci pisma Służby Więziennej – Aresztu Śledczego z dnia 2 stycznia 2013 r. takim dowodem nie jest, nie jest to zatem dowód nowy w rozumieniu omawianego przepisu, ponieważ Sąd Okręgowy rozpoznawał tę okoliczność, a więc kwestię, kiedy obrońca S. W. poinformowała go o niezłożeniu wniosku, w trakcie rozpoznawania kolejnego wniosku o przywrócenie terminu – zob. postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 15 listopada 2006 r. Z licznych orzeczeń Sądu Najwyższego wynika, że nowy dowód wskazywać ma na wysokie prawdopodobieństwo, że w wyniku wznowienia postępowania zapadnie odmienne od poprzedniego orzeczenie. Innymi słowy nie chodzi jedynie o przedstawienie wątpliwości co do wcześniejszych ustaleń faktycznych, a o poważne prawdopodobieństwo błędności wyroku skazującego (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2004 r., III KO 32/02, OSNKW 2004, z.10, poz. 99 i cytowane tam orzecznictwo; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2009 r., III KO 73/08, R-OSNKW 2009, poz. 396). Takich okoliczności we wniosku nie wskazano.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł o niedopuszczalności wniosku o wznowienie w odniesieniu do postanowienia o odmowie przywrócenia terminu i pozostawił ten wniosek bez rozpoznania.